

Kunigunda

Svami Sadananda, brev 1971

Till svenska Samuelsson Kid

Kommentarer inom hakparenteser av utgivarna

© Samuelsson Kid/Stamm Katrin 2011

senast ändrad 8.11.11

Kära Haripriya Dasi,

Först idag kommer jag till att skriva – jag kunde inte tidigare. Stort tack för Ert brev.

Nej, Ni behöver inte bekymra Er. *Ingenting* ska hända Er. Ni behöver inte stå under något tvång av *något som helst* slag. Så som Ni är nu – i detta ögonblick – är det riktiga. Ni behöver inte vilja anstränga er, att uppnå något slags mål – inte heller anstränga Er att bekämpa någon ”ond kraft”. Många glömmer, att det är *en* kraft, som har två aspekter [yogamaya och mahamaya], såsom en magnet har två poler, eller *en* kraft, som än verkar på ett sätt och än på motsatt sätt.

Inte heller Shraddha kan framtvingas. Shraddha kommer helt spontant, när man lyssnar till utsagorna om Bhagavan och Hans lilas, och lyssnar *mycket*. Man måste ju veta, vem Bhagavan är, först då kan Shraddha uppstå. Ni alla har ju hört alldeles för lite om Honom; varifrån skulle då verklig Shraddha komma? Man har intalat Er saker och bundit upp Er i verksamheter, som helt enkelt har krävt för mycket av Er.

Då man om någon kvinna säger, att hon har uppnått bhakti-nivån bhava [rati, premas morgonrodnad], så är detta *dumt* och *oansvarigt*. Jag skulle vilja se den person, som åtminstone kan uppvisa det 4:e kännetecknet på bhava [rati, premas morgonrodnad]: ”Fastän man verkligen har uppnått en hög nivå av bhakti, vet man själv ingenting därom, *är man inte alls medveten om detta.*”

Sattvika-bhavas eller tecken på hänryckning, extas? Vet Ni, att det i Bhakti-Rasamrita-Sindhu sägs, att sådana skenbara bhavas kan uppstå hos någon med svagt, darrigt, senilt hjärta, hos någon, som överhuvudtaget aldrig har blivit berörd av bhakti, eller hos någon, som är böjd för *slipprig, kladdig, sliskig*

sentimentalitet; eller att sådana bhavas kan framkallas vanemässigt [...] genom en slags grupphysteri; eller med avsikten att i andras ögon framstå som en framskriden bhakta. Vet Ni, att *min* lärare och andra verkliga vaishnavas helt enkelt ignorerade sådana hycklare och i deras egenskap av aparadhis bestraffade dem genom att nonchalera dem. Kan det finnas något värre än, att utge sig för att vara en bhakta och låta sig firas och beundras som en sådan?

Alltså: mena nu *inte*, att andra redan har kommit så långt, medan jag fortfarande är så långt efter. Det är ju alltsammans bara dumheter. Man kan bara vilja vara det, som man verkligen är – och att ha modet till detta, det är så sällsynt. ”Bhaktas”, som vi träffar i Indien eller här (?), försöker gömma sig bakom en stel, livlös mask, försöker krypa in i ett levnads- och tänkesätt, som liknar den stela, livlösa formen av en puppa, för att där kunna känna sig säkra, för att där äga ”medvetandet” av en metafysisk existenssäkerhet. Det är ju alltsammans feighet och självbedrägeri, och ett bedragande av andra.

Och även om Ni själv personligen skulle längta efter mukti – vad spelar det för roll? Varje mantra, även mahamantra kan skänka mukti, men den kan också skänka mycket *mer* utöver detta. Inte något Shastram har någonsin sagt, att strävandet efter mukti skulle vara dåligt; bara att det utöver detta finns mer utsökta mål, och att de, som strävar efter ren bhakti, inte intresserar sig för mukti. Vad blir det av Guds *mångfald* och vägarna till Honom och Hans olika sätt att älska atman på, om det inte finnes några jnanis, karmis osv.!

ISKCON-pojkarna talar föraktfullt om andra vägar och i Indien finns det idioter, som ringaktar Shiva och Rama osv.. Glömmer inte dessa narrar, att Caitanya Mahaprabhu på Sin pilgrimsfärd i Indien besökte *alla* Shiva-, Kali- och Durga-tempel och kärleksfullt förärade alla Guds Varande-former? Det handlar om ”taratamyam”, om en jämförelsevis större eller mindre grad av intensitet och omfång, men inte om något nedvärderande. Det är vad Shastrams lär, och var och en, som uppriktigt går en väg, förtjänar vår aktning – ja, till och med den, som *inte* går *någon* väg; bara han är ärlig, mot sig själv och andra. De som tvivlar på detta, behöver bara läsa i Gita, att *Paramatman Själv* bekräftar var och en, och varje äkta shraddha, till och med när det är en omväg. Varje *förslavning* av en varelse är ett brott. Ville Krishna, att alla skulle vara Krishna-bhaktas, så kunde

Han ju som Paramatma-dator bara trycka på en knapp, och därmed skulle varenda atma frivilligt inrikta sig på bhakti, utan synligt tvång.

Anser man, att vildsvinshonan Kunigunda, som vältrar sig i dyn och grymtar glatt, skulle vara sämre än näktergalen, som låter sina brösttoner drilla i skyn – ja, då är det ingenting annat än min eller Er individuella åsikt. Värre vore det dock, om vildsvinshonan fick för sig, att låtsas vara näktergal.

Det är ju dumheter, att låta någon haspla ur sig Krishna's Namn, om han inte alls vet vem Krishna är. Bara en avatara kan skänka en jiva shakti till omedelbar kunskap om Guds, jivans och mayas natur och deras ömsesidiga förhållande [sambandha-jnanam] och till att kunna upprepa Namnet utan missförstånd.

Låt oss alltså ena oss om, kära Haripriya Dasi: ingen kramp, inte vilja vara något, eller anse, att man måste vara detta eller detta, eller inte vara detta. Vi är ju alls inte fjärran från Gud. Atman är ju *aldrig* skild från Gud – han *menar sig* bara vara detta – och Gud är alldeles, alldeles nära, såsom kär Vän, och *Han vill ju inte, att vi ska plåga oss*, utan känna, att *vi aldrig är skilda från Honom*. Det räcker med, *att vara det vi är, om vi bara är ärliga*. Vi kan försöka förstå oss för andra eller oss själva – men för Gud?

Fatta mod, och var en, som anar, att Hari står nära Er atma, och att Han älskar atman, har atman kär (priya), då Han ser honom, utan slöja.

Det här är mitt första brev, som jag skriver med möda; alltjämt feber och högt blodtryck, men jag hade lugn och ro här idag och kände, att jag skulle låta Er se, hur jag ser på de problem, som Ni i onödan låter Er plågas av tillräckligt mycket.

Radhe! Radhe!

Må Hari leda Er!

Er Sada